

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Stanisław Jabłoński

Sędziowie SSO Grzegorz Szepelak

SSR del. do SO Elżbieta Wylegalska (spr.)

Protokolant Justyna Gdula

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marka Janczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 7 lutego 2013 r.

sprawy **A. K.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Oleśnicy

z dnia 3 lipca 2012 r. sygn. akt II K 948/11

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Oleśnicy do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Oleśnicy oskarżyła A. K. o to, że:

I. w dniu 17 czerwca 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 82 litry o łącznej wartości 379,22 czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

II. w dniu 29 czerwca 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 105 litrów o łącznej wartości 481.66 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

III. w dniu 15 lipca 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) nr rej (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 80 litrów o łącznej wartości 715,16 zł czym dział na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

IV. w dniu 29 lipca 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 87 litrów o łącznej wartości 397,88 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

V. w dniu 24 sierpnia 2010 r w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 115 litrów o łącznej wartości 513.67 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

VI. w dniu 16 września 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 50 litrów o łącznej wartości 472,88 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

VII. w dniu 1 października 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 115 litrów o łącznej wartości 512,85 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

VIII. w dniu 15 października 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 158 litrów o łącznej wartości 712,86 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

IX. w dniu 29 października 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 93 litrów o łącznej wartości 420,55 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

X. w dniu 11 listopada 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 149 litrów o łącznej wartości 668,95 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XI. w dniu 25 listopada 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 110 litrów o łącznej wartości 505,54 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XII. w dniu 3 grudnia 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 109 litrów o łącznej wartości 511,44 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XIII. w dniu 21 grudnia 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 171 litrów o łącznej wartości 828,24 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XIV. w dniu 11 stycznia 2011 r. w miejscowości N. we Francji z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 156 litrów o łącznej wartości 804,85 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XV. w dniu 18 stycznia 2011 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 119 litrów o łącznej wartości 579,77 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XVI. w dniu 27 stycznia 2011 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 113 litrów o łącznej wartości 542,25 zł czym działał na szkodę J. U., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XVII. w dniu 5 lutego 2011 r. w R. w Holandii z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 64 litrów o łącznej wartości 341,71 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XVIII. w dniu 14 lutego 2011 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 62 litry o łącznej wartości 303,51 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XIX. w dniu 7 marca 2011 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 98 litrów o łącznej wartości 474,35 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XX. w dniu 24 sierpnia 2010 r. w miejscowości G. w Niemczech z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) w celu przywłaszczenia zabrał paliwo olej napędowy w ilości 138 litrów o łącznej wartości 617,85 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

XXI. w dniu 19 października 2010 r. w miejscowości T. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) w celu przywłaszczenia zabrał paliwo olej napędowy w ilości 109 litrów o łącznej wartości 493,38 zł czym działał na szkodę J. U. tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 03 lipca 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 948/11 Sąd Rejonowy w Oleśnicy uznał oskarżonego **A. K.** za winnego tego, że:

I. w okresie od 15 lipca 2010 r. do 11 stycznia 2011 r. w miejscowościach C. i N. działając w warunkach czynu ciągłego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia oleju napędowego w łącznej ilości nie mniejszej niż 763,13 litrów o łącznej wartości nie mniejszej niż 3.552,66 zł na szkodę J. U., a w szczególności:

1. w dniu 15 lipca 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 58,22 litrów o łącznej wartości 266,65 zł,

2. w dniu 29 lipca 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 2,63 litrów o łącznej wartości 12,02 zł,

3. w dniu 24 sierpnia 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 40,47 litrów o łącznej wartości 180,91 zł,

4. w dniu 16 września 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 61,52 litrów o łącznej wartości 276,82 zł,

5. w dniu 1 października 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 28,26 litrów o łącznej wartości 126,02 zł,

6. w dniu 15 października 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 67,76 litrów o łącznej wartości 305,61 zł,

7. w dniu 29 października 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 62,84 litrów o łącznej wartości 284,02 zł,

8. w dniu 11 listopada 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 110,71 litrów o łącznej wartości 497,07 zł,

9. w dniu 25 listopada 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 89,73 litrów o łącznej wartości 411,88 zł,

10. w dniu 21 grudnia 2010 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 107,37 litrów o łącznej wartości 519,66 zł,

11. w dniu 11 stycznia 2011 r. w miejscowości N. we Francji z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 82,01 litrów o łącznej wartości 422,37 zł,

12. w dniu 18 stycznia 2011 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 6,21 litrów o łącznej wartości 30,23 zł,

13. w dniu 27 stycznia 2011 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 6,89 litrów o łącznej wartości 33,03 zł,

14. w dniu 7 marca 2011 r. w C. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) zabrał w celu przywłaszczenia paliwo olej napędowy w ilości 38,51 litrów o łącznej wartości 186,37 zł,

tj. czynu stanowiącego przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 k.k. wymierzył mu karę grzywny ilości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda;

II. w dniu 24 sierpnia 2010 r. w miejscowości G. w Niemczech z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) w celu przywłaszczenia zabrał paliwo olej napędowy w ilości 118,13 litrów o łącznej wartości 528,03 zł czym działał na szkodę J. U. tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny ilości 30 stawek dziennych po 10 złotych każda;

III. w dniu 19 października 2010 r. w miejscowości T. z samochodu ciężarowego marki V. (...) o nr rej. (...) w celu przywłaszczenia zabrał paliwo olej napędowy w ilości 93,30 litrów o łącznej wartości 421,73 zł czym działał na szkodę J. U. tj. czynu z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny ilości 30 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył oskarżonemu orzeczone wyżej kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, a na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata. Ponadto na podstawie art. 415 k.c. i art. 415 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. K. na rzecz J. U. kwotę 4.502,42 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, a na podstawie art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 380 złotych.

Wyrok ten zaskarżył w całości oskarżony, wywodząc apelację za pośrednictwem swojego obrońcy, zarzucając mu:

1) mającą istotny wpływ na treść wyroku obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 278 § 1 k.k. poprzez błędne jego zastosowanie i przyjęcie, iż oskarżony swoim czynem wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 278 § 1 k.k.;

2) mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), w szczególności art. 7 k.p.k., polegającą na noszącej cechy dowolności ocenie materiału dowodowego, w szczególności w sytuacji gdy dowodów świadczących o winie oskarżonego nie zgromadzono, a nadto poprzez przyjęcie, że jedyną i niekwestionowaną wersją wydarzeń jest wersja przedstawiona przez pokrzywdzonego;

3) mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2), w szczególności art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu wszelkich powstałych w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i w konsekwencji skazanie go za popełnienie zarzucanych mu czynów wbrew jednoznacznej dyrektywie powołanego wyżej przepisu;

- 4) mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt. 2 k.p.k.), a to przepisu art. 5 § 2 oraz art. 7 k.p.k., polegającą na oparciu stwierdzenia winy oskarżonego o przypuszczenia nie poparte żadnymi dowodami poprzez przyjęcie przez Sąd jedynej z logicznego punktu widzenia wersji, jakoby oskarżony dokonał kradzieży paliwa - w sytuacji, gdy „wersja” ta nie została potwierdzona żadnym z przeprowadzonych dowodów zaś zasady prawidłowego rozumowania wskazania wiedzy i doświadczenie życiowe nie upoważniają do formułowania ustaleń o winie oskarżonego w oparciu o przeprowadzone dowody, ocena Sądu nosi zatem cechy dowolności;
- 5) mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.), w szczególności art. 7 k.p.k., polegającą na noszącej cechy dowolności ocenie materiału dowodowego poprzez pominięcie opinii biegłego w zakresie wskazania, iż sondy są wadliwe, co winno doprowadzić Sąd do przekonania, iż oskarżonemu nie można przypisać winy za popełnienie zarzucanych mu czynów i Sąd winien oskarżonego uniewinnić,
- 6) będący konsekwencją powyższego a mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt.3 k.p.k.), polegający na wadliwym przyjęciu, iż oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia paliwo — olej napędowy wskazany w sentencji wyroku, podczas gdy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności wyjaśnienia oskarżonego złożone w sprawie oraz opinię biegłego, a także w braku innych przemawiających za winą oskarżonego dowodów nie można w sposób jednoznaczny potwierdzić powyższej tezy
- 7) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mających wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.) polegających na wadliwym przyjęciu, iż oskarżony ukradł paliwo w ilości powyżej błędu sondy tj. powyżej 14,4 % niejako uzależniając jego odpowiedzialność karną od wartości wyżej opisanego błędu,
- 8) mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, a to przepisu art. 424 k.p.k. pkt 2), polegającą na braku uzasadnienia w zakresie dotyczącym umyślności sprawcy co do czynu, którego popełnienia został uznany winnym.
- 9) rażąco niesprawiedliwość.

W oparciu o podniesione zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu w akcie oskarżenia czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w wyżej wymienionej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie odnośnie nierzetelnego i niepełnego przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego. Ponadto w procedowaniu przez Sąd Rejonowy zachodzi szereg innych jeszcze błędów procesowych, niewskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego, które mają podstawowe znaczenie w kontekście prawidłowości ustalenia stanu faktycznego. Sąd Okręgowy dopatrzył się też kilku uchybień prawa materialnego oraz prawa procesowego, mogących mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Odnośnie pozostałych zarzutów, to ich ocena dokonana przez Sąd Odwoławczy na tym etapie postępowania byłaby przedwczesna i będzie możliwa dopiero po dokonaniu przez Sąd Rejonowy prawidłowych i pełnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego oraz prawnokarnej oceny zachowań oskarżonego, a więc po ponownym rozpoznaniu sprawy, przy uwzględnieniu wskazań dokonanych przez Sąd Okręgowy.

Podstawowym zadaniem Sądu I Instancji jest przeprowadzenie na rozprawie głównej postępowania dowodowego, na podstawie i z pełnym uwzględnieniem przepisów prawa procesowego. W niniejszej sprawie wskazać należy na istotne błędy postępowania, w tym przede wszystkim dowodowego, których dopuścił się Sąd Rejonowy, a których konsekwencją może być nieprawidłowe ustalenie stanu faktycznego niniejszej sprawy.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że Sąd Rejonowy uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach XX i XXI części wstępnej wyroku, nie odnosząc się w uzasadnieniu w żaden sposób do zeznań

pokrzywdzonego J. U., który podał, że w zakresie „upuszczania” paliwa oskarżony zgłaszał mu wcześniej (w tych właśnie dwóch przypadkach), że doszło do jego kradzieży. Sąd Rejonowy w żaden sposób tego nie zweryfikował. Należy przy tym wskazać, że pokrzywdzony J. U. zeznał, że do przedmiotowych upustów – wbrew twierdzeniom oskarżonego- doszło w dzień (k. 5 i 7), podczas gdy z wykresów dotyczących wskazań sondy zamieszczonej w samochodzie oskarżonego wynika, że do jednego z nich doszło w godzinach nocnych. Przedwcześnie zatem przyjął Sąd w uzasadnieniu, że nigdy nie doszło do sytuacji, gdy oskarżony sam padł ofiarą czynu zabronionego związanego z obrotem olejem napędowym (k. 199). Dlatego też Sąd Rejonowy powinien przeprowadzić rzetelne i dokładne postępowanie w tym zakresie w celu ustalenia, czy oskarżony faktycznie dopuścił się popełnienia czynów opisanych w punktach XX i XXI. W szczególności powinien przesłuchać odnośnie omawianych zdarzeń oskarżonego i pokrzywdzonego, a gdy zajdzie taka potrzeba- przeprowadzić między nimi konfrontację. Ponadto Sąd powinien zobligować pokrzywdzonego do dostarczenia dokumentów, np. w formie protokołów (jeśli takowe zostały sporządzone) na okoliczność zawiadomienia go przez oskarżonego o kradzieżach paliwa i sprawdzenia, czy zawiadomienia te dotyczyły dat: 24/25 sierpnia 2010 roku i 19 października 2010 roku.

Sąd I instancji powinien ponadto zweryfikować wersję podawaną przez oskarżonego, że w innych samochodach również zdarzały się ubytki paliwa, z przeciwną w tym zakresie relacją J. U. - poprzez zwrócenie się do firmy montującej sondy w samochodach należących do pokrzywdzonego o udzielenie informacji (i przesłanie ewentualnych raportów paliwowych), czy ubytki paliwa występowały także w pozostałych pojazdach, a jeśli tak, to w jakich ilościach, z jakich przyczyn, ze szczególnym uwzględnieniem stacji paliw w C.. Należałoby także przeprowadzić dowód z przesłuchania kierowców zatrudnionych w firmie pokrzywdzonego na okoliczność, czy zdarzało im się, aby po zatankowaniu samochodu występowały istotne różnice pomiędzy wskazaniem sondy a ilością paliwa widniejącą na paragonie/fakturze. Należy bowiem zwrócić uwagę, że z zeznań świadka W. G. wynika, że w firmie pokrzywdzonego były sytuacje, że inni kierowcy byli podejrzewani o kradzież paliwa, ale nie dochodziło ostatecznie do ich zwolnienia. Sąd powinien więc ustalić, czy takie zdarzenia faktycznie miały miejsce, a jeśli tak, to co było ich przyczyną i czy również w tych wypadkach dochodziło do różnic we wskazaniach sondy i poziomu paliwa wskazanym przez dystrybutor paliwa.

Kolejną okolicznością, którą całkowicie pominął Sąd Rejonowy, a która jest w ocenie Sądu Okręgowego istotna w celu ustalenia zamiaru oskarżonego, jest ustalenie, z jakich powodów wpisywał on na paragonach nieprawdziwe dane dotyczące przebiegu km w jego samochodzie (co bezsprzecznie wynika z akt sprawy), tym bardziej, że zapis z protokołu rozprawy z dnia 14 października 2011 roku nie jest w tym zakresie zrozumiały dla Sądu Odwoławczego (k. 149).

Jak wynika z powyższego, taka ocena dowodów nie może zostać uznana za swobodną, która korzystałaby z ochrony przewidzianej w ramach art. 7 k.p.k.

Niezależnie od granic apelacji i podniesionych w niej zarzutów należy przyjąć, iż wyrok Sądu Rejonowego nie może się także ostać z powodu obrazy przepisów prawa materialnego, a także przepisów postępowania, które to naruszenia mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Po pierwsze- zarówno w samym zaskarżonym wyroku, jak i w jego uzasadnieniu, występuje szereg nieścisłości i rozbieżności. W punkcie I części dyspozytywnej orzeczenia, Sąd Rejonowy skazuje oskarżonego za czyny popełnione w okresie od 15 lipca 2010 roku do 11 stycznia 2011 roku, a następnie, wymieniając kolejne zachowania wchodzące w skład czynu ciągłego, zalicza do nich również czyny z: 18 stycznia 2011 roku, 27 stycznia 2011 roku i 07 marca 2011 roku (pkt-y 12-14). Ten sam błąd pojawia się w uzasadnieniu wyroku, w ustaleniach dotyczących stanu faktycznego sprawy, zaś w rozważaniach Sąd wskazuje, że przestępcza działalność oskarżonego miała miejsce w okresie od 15 lipca 2010 roku do 07 marca 2011 roku (k. 201).

W następnej kolejności należy zauważyć, że wnioski zawarte w uzasadnieniu, a dotyczące zarzutów polegających na upuście paliwa, są ze sobą sprzeczne, a przez to całkowicie nielogiczne. Z jednej bowiem strony Sąd Rejonowy wskazuje, że mechanizm działania oskarżonego był inny niż w pozostałym zarzutach, objętych czynem ciągłym, i polegał właśnie na dokonywaniu upustów paliwa ze zbiornika samochodu ciężarowego (jak też na to wskazuje raport paliwowy- k. 13). Z drugiej zaś strony Sąd pisze, że „bezsprzecznie oskarżony pobrał większą ilość paliwa na stacji

paliw, aniżeli trafiła do zbiorników pojazdu” (k. 202). Poza tym, jak była o tym mowa, Sąd I instancji ograniczył swoje rozważania dotyczące dokonywania przedmiotowych upustów paliwa tylko do tych dwóch zdań, nie odnosząc się w żaden sposób do faktu zgłaszania przez oskarżonego, że doszło do kradzieży paliwa.

Sąd Okręgowy zważył ponadto, że przyjmując konstrukcję czynu ciągłego z art. 12 k.k., Sąd Rejonowy mógł pominąć niektóre zachowania wchodzące w skład tego czynu (w jego zakres czasowy), gdy uznał, że nie wyczerpują one znamion czynów zabronionych zarzucanych oskarżonemu. I tak też Sąd (prawidłowo) zrobił odnośnie czynu 12, 17 i 18 (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002 r., IV KKN 656/97, LEX nr 53006, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009 r., V KK 145/09, LEX nr 550543). Jednakże w przypadku czynów opisanych w punktach I i II części wstępnej wyroku, w sytuacji, gdy Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do skazania za nie oskarżonego, powinien w tym zakresie uniewinnić go od ich popełnienia, w innym bowiem razie nie zachodzi w tym zakresie res iudicata. Czyny z punktu I i II nie mieszczą się bowiem w przedziale czasowym przyjętego przez Sąd czynu ciągłego. Jest to w ocenie Sądu Odwoławczego na tyle istotne uchybienie z punktu widzenia prawidłowości wydanego orzeczenia oraz skutków, jakie mogłoby ono wywołać w obrocie prawnym, że koniecznym jest uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, w celu wydania w pełni prawidłowego rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy powinien także rozważyć, czy działania oskarżonego A. K., opisane w punktach II i III części dyspozytywnej wyroku (a więc których Sąd nie objął czynem ciągłym) również nie powinny zostać włączone w konstrukcję z art. 12 k.k. (oczywiście tylko wtedy, gdy po przeprowadzeniu ponownego, dokładnego postępowania dowodowego uzna, że oskarżony faktycznie dopuścił się ich popełnienia). Należy bowiem pamiętać, że jednorodność zachowań składających się na przestępstwo ciągle (np. kolejne kradzieże) nie oznacza, że zachowania te muszą być popełnione w podobny sposób. Przesłankę taką wprowadził ustawodawca jedynie do ciągu przestępstw (art. 91 k.k.) i nie może ona być stosowana w konstrukcji czynu ciągłego na zasadzie analogii. Okoliczność ta nie pogorszyłaby przy tym sytuacji oskarżonego (zgodnie z zasadą reformationis in peius z art. 443 k.p.k.), a jedynie mogłaby spowodować, że zostałby skazany za jeden czyn ciągły (a nie za trzy czyny) i wymierzona zostałaby jedna kara, a nie kara łączna.

Ostatnią kwestią wymagającą omówienia jest fakt, że jeśli Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo cywilne tylko w części, to zobowiązany był również rozstrzygnąć co do pozostałej dochodzonej części, tzn. powinien orzec, czy w tym zakresie oddała powództwo czy pozostawia je bez rozpoznania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 1974 roku, I KR 66/74, OSNKW 1/1975, poz. 11). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej powództwa cywilnego, ograniczające się tylko do jednego zdania – tj. przytoczenia przepisów prawa, bez wyjaśnienia podstawy faktycznej i prawnej wyroku, narusza w sposób oczywisty art. 424 k.p.k. Jest to o tyle istotne, że jeżeli sąd karny oddalił powództwo cywilne, także w części, to w tym zakresie stwarza to powagę rzeczy osądzonej i nie może ono być ponownie dochodzone w postępowaniu przed sądem cywilnym (por. SN I KR 66/74, OSNKW 1975, nr 1, poz. 11). W sytuacji natomiast, gdy pozostała część powództwa Sąd pozostawi bez rozpoznania, powód cywilny może dochodzić swego roszczenia w postępowaniu cywilnym.

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że dogłębna analiza treści wyroku, jego uzasadnienia, wskazanych tam przesłanek, jak również rażąca wręcz dowolność w ocenie materiału dowodowego, rodzi istotne wątpliwości co do merytorycznej trafności rozstrzygnięcia (błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, obraza przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia), a z całą pewnością należy przyjąć, że uzasadnienie oceny dowodów ma istotne braki pod względem przesłanek logicznych i empirycznych.

Mając na uwadze powołane uchybienia procesowe oraz zasługujące na uwzględnienie zarzuty apelacji w zakresie poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, należało wyrok Sądu Rejonowego uchylić. Orzeczenie reformacyjne w tych okolicznościach nie mogło mieć miejsca, z uwagi na istotne wadliwości postępowania dowodowego.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy przeprowadzi w sposób prawidłowy postępowanie dowodowe, ze szczególnym uwzględnieniem wskazań zawartych w niniejszym uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego, i oceni je z

należyta wnikliwością. Na tej podstawie ustali prawidłowo stan faktyczny i wyda merytorycznie trafne rozstrzygnięcie, zgodne z obowiązującymi przepisami.